

33. Szentháromság utáni harmadik vasárnap.A KISEBBIK FIÚ.

Lukács 15,11-20

Lukács 15,11-32

A tékozló fiú példázatáról azt mondta egy író, hogy építeni kellene egyolyan templomot, amelyben semmi más nem hangzik, csak állandóan ezt a példázatot olvasnák fel a látogatóknak. Kétségtelen, hogy a Szentírás egyik legmegragadóbb szépségű történetét mondja el benne Jézus Krisztus. A teológusok azt mondják róla, hogy "ez az evangélium az evangéliumban."

Isten őrizzen meg bennünket azonban attól, hogy ebben a példázatban az un. irodalmi szépséget, a regényes romantikát keressük. Inkább Isten Lelke segedelmével inkább "a megmerevedő egyház és a szekuláris világ; az egyházon belül az öniszű kegyesek és a "szabálytalanul" megtérők viszonyának égető és szüntelenül megismétlődő kérdéseire", s közben saját személyes hitéletünk kérdéseire keressünk benne választ három vasárnapon át.

Először szólok közöttetek a kisebbik fiúról, majd a nagyobbik fiúról, végül az Atyáról. A kisebbik fiú volt az un. tékozló fiú. Pontosan szólva, az "aki elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadott." Életét három mozzanatban elevenítem fel: Elfelé az atyai háztól - a fordulópont és - visszafelé az atyai házhoz.

Elfelé.

1. A maga ura kíván lenni. Azzal kezdődik a történet, hogy megelégette az atyai ház fegyelmét, a gyermekség függőségét. Önállóságra vágyik, a maga ura kíván lenni. Ezért áll